

Sygn. akt VIII C 63/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2018 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. we W.
przeciwko A. M.

o zapłatę

zasądza od pozwanej A. M. na rzecz powoda (...) Bank S.A. we W. kwotę 1.519,40 zł. (jeden tysiąc pięćset dziewiętnaście złotych czterdzieści groszy) z umownymi odsetkami w wysokości 10 % w stosunku rocznym, jednak nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym i nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od kwoty 986,61 zł. (dziewięćset osiemdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt jeden groszy) od dnia 8 września 2017 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 57,31 zł. (pięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści jeden groszy) od dnia 16 października 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 47 zł. (czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 63/18

UZASADNIENIE

W dniu 16 października 2017 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wytoczył przeciwko pozwanej A. M. powództwo o zapłatę kwoty 1.519,40 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 10 % w stosunku rocznym, ale nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 986,61 zł od dnia 8 września 2017 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 57,31 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu 4 lutego 2015 roku umowy o przyznanie limitu kredytowego w wysokości 1.000 zł. Po zawarciu umowy pozwana dokonała transakcji na łączną kwotę 986,61 zł. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: 450 zł. tytułem transakcji gotówkowych, 536,61 zł tytułem transakcji bezgotówkowych, 57,31 zł. tytułem odsetek i 475,48 zł tytułem kosztów monitów i upomnień.

(pozew k. 3- 5)

W dniu 14 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty, którym zasądził dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 27)

Nakaz ten zaskarżyła sprzeciwem w całości pozwana. W uzasadnieniu sprzeciwu, nie kwestionując faktu zawarcia przedmiotowej umowy oraz wysokości swojego zobowiązania, pozwana wniosła o rozłożenie należności na raty, nie wskazując ich wysokości. Swoje stanowisko A. M. uzasadniła trudną sytuacją materialną i rodzinną.

(sprzeciw k. 39- 40)

W odpowiedzi na sprzeciw powód nie wyraził zgody na rozłożenie dochodzonej pozwem należności na raty.

(pismo procesowe powoda k. 44- 45)

Na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2018 roku pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 51)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 lutego 2015 roku A. M. zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty C. nr (...). Na mocy zawartej umowy bank udzielił pozwanej limit kredytowy w wysokości 1.000 zł. i zobowiązał się prowadzić rachunek karty w celu korzystania z przyznanego limitu. Z kolei pozwana zobowiązała się spłacić wykorzystany limit kredytowy w miesięcznych okresach rozliczeniowych. Oprocentowanie wykorzystanego limitu kredytowego było równe czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

(umowa kredytu k. 19-20, regulamin umowy o przyznanie limitu kredytowego k. 10- 12, tabela opłat i prowizji k. 16- 18)

Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacała w terminie wykorzystanego limitu kredytowego, na skutek czego zadłużenie pozwanej z powyższego tytułu wyniosło m. in. 450 zł tytułem transakcji gotówkowych oraz 536,61 zł tytułem transakcji bezgotówkowych.

(wykaz operacji na rachunku karty k. 6- 9, okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jest zasadne w całości i podlega uwzględnieniu.

Powód wykazał swoje roszczenie w stosunku do pozwanej załączonymi do pozwu dokumentami w postaci umowy o przyznanie limitu kredytowego, wykazu operacji na rachunku karty, regulaminu umowy o przyznanie limitu kredytowego oraz tabeli opłat i prowizji. Ponadto pozwana w treści sprzeciwu nie kwestionowała wysokości dochodzonego roszczenia. Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.519,40 zł.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Zgodnie z zawartą umową o przyznanie limitu kredytowego, od przeterminowanego kapitału kredytodawca mógł domagać się zapłaty odsetek umownych, jednak nie więcej niż czterokrotność bieżącej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, z ograniczeniem wynikającym z wysokości odsetek maksymalnych obowiązujących od 1 stycznia 2016 roku. Dlatego też Sąd zasądził kwotę 1.519,40 zł wraz z umownymi

odsetkami w wysokości 10 % w stosunku rocznym, jednak nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, i nie więcej niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 986,61 zł od dnia 8 września 2017 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 57,31 zł. od dnia 16 października 2017 r. do dnia zapłaty.

Pozwana złożyła wniosek o rozłożenie dochodzonej w pozwie należności na raty, nie wskazując jednak ich wysokości. Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten daje Sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądzanego świadczenia na raty przysługuje Sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Oczywistym jest przy tym, iż rozłożenie zasądzanego świadczenia na raty może mieć miejsce li tylko wówczas, gdy jego spełnienie w tej formie jest przez pozwanego obiektywnie możliwe. O ile, bowiem rolą omawianego rozwiązania jest wydłużenie terminu zapłaty świadczenia przez dłużnika, a tym samym, uchronienie go od postępowania egzekucyjnego oraz naliczania kolejnych odsetek, o tyle rozwiązanie to nie może naruszać praw wierzyciela i doprowadzać do jego pokrzywdzenia, co niewątpliwie nastąpiłoby, gdyby sytuacja finansowa dłużnika nie dawała realnych szans na terminową spłatę świadczenia w ratach. A. M. uzasadniając wniosek o rozłożenie należności na raty powołała się na swoją trudną sytuację zarobkową i rodzinną. Jednak pozwana nie złożyła żadnych dokumentów potwierdzających jej twierdzenia. A. M. nie zawarła w sprzecznie żadnych wniosków dowodowych, nie stawiała się również na rozprawie. W związku z tym Sąd uznał, że pozwana nie udowodniła twierdzeń o swojej trudnej sytuacji rodzinnej i zarobkowej, a w konsekwencji pozbawiła Sąd możliwości weryfikacji zasadności jej wniosku o rozłożenie należności na raty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty procesu poniesione przez powoda w przedmiotowej sprawie w łącznej wysokości 47 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 30 zł oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji